

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Aleše Šťastného a soudců JUDr. Markéty Čermínové a Mgr. Zdeňka Lehovce ve věci

žalobkyně: **Allivictus s.r.o.**, IČO 27930114
sídlem Podhradní 437, 552 03 Česká Skalice
zastoupená advokátem JUDr. Michalem Chrůmou, PhD.
Sídlem Ovocný trh 11, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika – Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**
sídlem Škrétova 44/6, 120 00 Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Zdeňkem Hromádkou
sídlem Třída Tomáše Bati 385, 763 02 Zlín

o zaplacení částky 47 599 140 Kč s příslušenstvím,

o odvolání obou účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 7. 2022, č. j. 28 C 21/2021-654,

takto:

Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku II. o věci samé ohledně příslušenství z částky 151 900 860 Kč **zrušuje** a v tomto rozsahu **se řízení zastavuje**, ohledně částky 24 075 640 Kč s příslušenstvím z této částky **se potvrzuje**, ohledně částky 23 523 500 Kč s příslušenstvím z této částky a ve výroku III. o nákladech řízení **se zrušuje** a v tomto rozsahu **se věc vrací** soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zastavil řízení co do částky 151 900 860 Kč (výrok I.), zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala na žalované zaplacení částky 47 599 140 Kč s příslušenstvím a příslušenství z částky 151 900 860 Kč (výrok II.), žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 467 807,40 Kč (výrok III.).
2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě (podané u soudu I. stupně dne 27. 1. 2021), kterou se žalobkyně domáhala na žalované původně zaplacení částky 199 500 000 Kč s příslušenstvím jakožto náhrady škody, která jí měla být způsobena jednak vydáním nezákonného rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) a jednak nesprávným úředním postupem Rady. V žalobě a jejím doplnění (k výzvě soudu I. stupně na základě usnesení ze dne 3. 3. 2021) žalobkyně rozvedla, že Rada uložila žalobkyni na základě rozhodnutí ze dne 13. 11. 2021, č. j. had/4041/2012 (dále i jen „Rozhodnutí Rady“) pokutu ve výši 1 800 000 Kč za správní delikt podle § 8a odst. 2 písm. g), odst. 6 písm. b) zák. č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), neboť dospěla k závěru, že zadáním reklamy ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy na produkt žalobkyně Allivictus (dále i jen „produkt“) s premiérou vysílání dne 12. 11. 2011 na programu Prima televize (dále reprízovaného) se žalobkyně dopustila porušení § 5d odst. 2 písm. b) zákona o regulaci reklamy. Proti Rozhodnutí Rady podala žalobkyně správní žalobu, o které Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 23. 9. 2016, č. j. 9 A 26/2013-73 (dále i jen „Rozsudek MS“) tak, že jen snížil pokutu na částku 800 000 Kč, jinak žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 As 5/2017-62 (dále i jen „Rozsudek NSS“) Rozsudek MS a Rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Václavíková

Rady zrušil a věc vrátil Radě k dalšímu řízení. Rada rozhodnutím ze dne 24. 10. 2017 správní řízení zastavila. Nesprávný úřední postup spatřovala žalobkyně jednak v tom, že žalovaná zveřejnila informace o podání trestního oznámení na žalobkyni z důvodu podezření ze spáchání trestného činu podvodu, jak je uvedeno v zápise z jednání Rady ze dne 15. 6. 2012 (dále i jen „nesprávný úřední postup 1“ nebo „NÚP 1“), a jednak v tom, že Rada publikovala dne 30. 8. 2017 tiskovou zprávu, ve které se vůči Rozsudku NSS vymezila, zpochybňovala právní a skutkové závěry a osočovala žalobkyni z manipulace a klamání konzumentů (dále i jen „nesprávný úřední postup 2“ nebo „NÚP 2“). Žalobkyni nezákonným rozhodnutím i nesprávnými úředními postupy vznikla škoda, když podpora prodeje uvedeného produktu formou televizní reklamy v původní formě byla žalobkyni znemožněna a přišla o klíčový marketingový nástroj, což se projevilo ve snížení tržeb žalobkyně. Nebýt nezákonného rozhodnutí a nesprávných úředních postupů nevznikla by žalobkyni škoda v podobě ušlého zisku, která představuje rozdíl mezi skutečným scénářem a srovnávacím scénářem ve znaleckém posudku č. A200/2020 znalce PRAGUE ACCOUNTING SERVICES s. r. o. ze dne 6. 4. 2021 (dále i jen „Znalec 1“ a „Znalecký posudek 1“) ve výši 46 872 000 Kč, a nákladů vynaložených na právní zastoupení při obraně proti nezákonnému Rozhodnutí Rady a nesprávných úředních postupů a nákladů za Znalecký posudek 1 ve výši 727 140 Kč, tj. celkem 47 599 140 Kč.

3. Podáním ze dne 7. 4. 2021 vzala žalobkyně žalobu zpět v částce 151 900 860 Kč, a proto soud I. stupně výrokem I. rozsudku řízení v této částce podle § 96 občanského soudního řádu zastavil.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že nárok žalobkyně neuznala, což jí sdělila již stanoviskem ze dne 13. 10. 2020, které bylo žalobkyni doručeno 15. 10. 2020. V dokumentech ze dne 12. 6. 2012 a 30. 8. 2017 jsou zveřejněny pouze údaje vycházející z objektivního stavu věci a nelze je hodnotit tak, že by vyvolávaly negativní obraz o žalobkyni. Oběma dokumenty se zabýval i soud I. stupně v řízení vedeném pod sp. zn. 22 C 17/2018, přičemž jak soud I. stupně v rozsudku ze dne 5. 8. 2020, č. j. 22 C 17/2018-221, tak i odvolací Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 17. 3. 2021, č. j. 21 Co 13/2021-270 dospěly k závěru, že se o nesprávný úřední postup nejedná. Z obsahu žalobních tvrzení není zřejmé, že by žalobkyni měla vzniknout škoda v souvislosti s nezákonným rozhodnutím či nesprávnými úředními postupy. Žalovaná nikdy žalobkyni nebránila v propagaci jejího produktu. Vyvracela, že by byly splněny předpoklady odpovědnosti za škodu, a vznesla i námitku promlčení, neboť žaloba byla podána po uplynutí promlčecí doby.
5. Soud I. stupně žalobkyni při jednání dne 6. 12. 2021 vyzval podle § 118a odst. 1 o. s. ř., aby zejména doplnila skutková tvrzení a specifikovala, jaká konkrétní škoda jí vznikla v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí, v jaké výši, v jakém období a v čem konkrétně žalobkyně tuto škodu spatřuje, a obdobně pak u náhrady škody v souvislosti s jednotlivými nesprávnými úředními postupy 1 a 2. U nároku na náhradu škody za vypracovaný Znalecký posudek 1 a za náklady právního zastoupení měla žalobkyně uvést, zda tyto vznikly, respektive byly vynaloženy v souvislosti s nezákonným rozhodnutím nebo s nesprávným úředním postupem a kterým a v čem žalobkyně spatřuje příčinnou souvislost mezi jednotlivými odpovědnostními tituly a vznikem škody v podobě těchto výdajů. Současně byla žalobkyně poučena o následcích nesplnění výzvy.
6. Žalobkyně na uvedené poučení reagovala podáními ze dne 9. 2. a 14. 4. 2022, ve kterých uvedla, že z důvodu nezákonného rozhodnutí nárokuje náhradu škody ve výši 511 513,72 Kč za náklady vynaložené na právní zastoupení (a specifikovala jednotlivé úkony právní služby), náhradu za náklady na Znalecký posudek 1 ve výši 87 500 Kč (t. j. ve výši jedné poloviny částky uhrazené žalobkyní Znalci 1) a za ušlý zisk spočívající ve snížení tržeb ve výši 23 436 000 Kč podle specifikace uvedené ve znaleckém posudku č. 2/2022 znalce VGD Appraisal, s. r. o. ze dne 7. 2. 2022 (dále i jen „Znalec 2“ a „Znalecký posudek 2“), který obsahuje i období, ve kterém

škoda vznikla, a také to, v čem konkrétně žalobkyně škodu spatřuje. Celkem tak z titulu nezákonného rozhodnutí žalobkyně uplatnila částku 24 035 013,72 Kč.

7. Z titulu nesprávných úředních postupů žalobkyně nárokovala částku 90 421,68 Kč představující náklady na právní zastoupení vynaložené žalobkyní (se specifikací nákladů právní služby), částku 87 500 Kč představující polovinu vynaložených nákladů za Znalecký posudek 1 a na ušlém zisku částku 23 436 000 Kč (opětovně) s odkazem na Znalecký posudek 2. Celkem žalobkyně uplatnila na náhradě škody z titulu nesprávného úředního postupu částku 23 613 921,68 Kč.
8. K příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem žalované a vznikem nárokové škody (znovu) poukázala na to, že škoda by nevznikla, pokud by žalovaná nepostupovala nesprávným úředním postupem nebo nevydala nezákonné rozhodnutí. Prodej produktu žalobkyně se úspěšně vyvíjel předtím, než došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a k nesprávnému úřednímu postupu ze strany žalované.
9. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že Rozhodnutím Rady ze dne 13. 11. 2013 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku z důvodu odvysílání reklamy na její produkt Allivictus s premiérou vysílání 12. 11. 2011 od 2:33:26 hodin na programu Prima televize, přičemž se tímto měla dopustit porušení § 5d odst. 2 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, a žalovanou jí proto byla uložena pokuta ve výši 1 800 000 Kč. Toto Rozhodnutí Rady (a rovněž i Rozsudek MS, kterým byla pokuta jen snížena na částku 800 000 Kč a jinak byla správní žaloba žalobkyně zamítnuta) bylo Rozsudkem NSS ze dne 14. 7. 2017 zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Žalovaná ve věci opětovně rozhodla 24. 10. 2017 tak, že správní řízení zastavila. Rada na zasedání dne 12. 6. 2012 (mimo jiné) projednala a schválila podání trestního oznámení na žalobkyni pro okolnosti nasvědčující možnému spáchání trestného činu podvodu (odvysíláním reklamního obchodního sdělení o produktu Allivictus, které přisuzovalo léčebné účinky přípravku, který je doplněk stravy). Rada v tiskové zprávě ze dne 12. 6. 2012 zveřejněné na webu informovala o zahájení správního přestupkového řízení s žalobkyní; informace o podání trestního oznámení nebyla obsahem zveřejněné tiskové zprávy. V tiskové zprávě ze dne 30. 8. 2017 zveřejněné na webu informovala Rada o Rozsudku NSS ze dne 14. 7. 2017, kterým bylo Rozhodnutí Rady o uložení pokuty zrušeno, a sdělila svůj názor a polemiku k tomuto rozsudku. Žalobkyně uplatnila nárok na náhradu škody (v podobě ušlého zisku a nákladů potřebných na záchranu a udržení cash flow ve výši 199 500 000 Kč) u žalované dne 27. 7. 2020, přičemž žalovaná ve věci vydala negativní stanovisko ze dne 13. 10. 2020, které bylo doručeno žalobkyni dne 15. 10. 2020.
10. Zjištěný skutkový stav posuzoval soud I. stupně zejména podle § 1, § 5, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1, § 31 odst. 1, 2, § 32 odst. 1 § 35 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále i jen „Zákon“).
11. Soud I. stupně se nejprve zabýval tím, zda se jedná o věc zahájenou, případně rozhodnutou v kontextu s řízením vedeným u soudu I. stupně pod sp. zn. 22 C 17/2018, jak namítala žalovaná. Soud I. stupně shledal, že žalobkyně se v tomto řízení domáhá nároku na náhradu škody, na rozdíl od řízení vedeného pod sp. zn. 22 C 17/2018, kde se domáhala náhrady nemajetkové újmy, a proto nejde o stejnou věc a překážka věci zahájené nebo rozhodnuté zde nemůže být.
12. Dále se zabýval námitkou promlčení vznesenou žalovanou.
13. U nároku na náhradu škody způsobené nezákonným Rozhodnutím Rady je počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty (doba) stanoven k okamžiku, kdy poškozenému bylo zrušovací rozhodnutí doručeno, případně oznámeno. Jestliže zrušovací Rozsudek NSS byl žalobci doručen dne 27. 7. 2017, počala od tohoto data žalobkyni běžet tříletá promlčecí lhůta. O dobu předběžného projednání nároku u žalovaného od 27. 7. 2017 do 15. 10. 2020 (81 dní), kdy bylo

konečné stanovisko žalované ze dne 13. 10. 2020 doručeno žalobkyni, promlčecí lhůta neběžela a počala znovu běžet ode dne 16. 10. 2020. Promlčecí lhůta pak uplynula ke dni 6. 1. 2021. Jelikož žalobkyně podala žalobu u soudu dne „29. 1. 2021“ (správně 27. 1. 2021 – poznámka odvolacího soudu), je její nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutí promlčen.

14. Jestliže je promlčen nárok na náhradu škody v podobě ušlého zisku z nezákonného rozhodnutí, je tím spíše promlčen i nárok na náhradu škody v podobě vynaložených nákladů na právní zastoupení směřujícího ke zrušení nezákonného rozhodnutí a nákladů na Znalecký posudek 1 v souvislosti s nezákonným rozhodnutím, navíc když tyto nároky, jak vyplynulo z obsahu žádosti o předběžné projednání nároku, nebyly žalobkyni vůbec předběžně u žalované uplatněny.
15. Tvrdila-li žalobkyně, že předběžné projednání u žalované nebylo ukončeno stanoviskem ze dne 13. 10. 2002 a že doba, po kterou byla žádost předběžně projednávána u žalované, byla 6 měsíců, když žalovaná v dopise ze dne 13. 10. 2020 vyzývala žalobkyni k doplnění dalších podkladů, soud I. stupně tento názor odmítl. Stanovisko ze dne 13. 10. 2020 sice obsahuje (i) výzvu žalované k doložení skutečností týkajících se nároku na ušlý zisk (když žalovaná shledala uplatněný nárok za blíže nezdůvodněný), avšak žalovaná zároveň uzavřela, že nárok žalobkyně nepovažuje za důvodný pro nenaplnění a nedoložení odpovědnostních předpokladů, s čímž se žalovaná ve stanovisku i podrobně vypořádala. Z obsahu stanoviska je proto zřejmé, že k ukončení projednání předběžně uplatněného nároku došlo jeho vydáním, respektive doručením žalobkyni dne 15. 10. 2020. Žádné další doplňující stanovisko pak žalovaná již nevydávala.
16. Ohledně náhrady škody z titulu nesprávného úředního postupu (respektive dvou nesprávných úředních postupů) je třeba při stanovení počátku běhu promlčecí lhůty vycházet z okamžiku, kdy se žalobkyně dozvěděla o vzniklé škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla soudem I. stupně vyzvána k doplnění skutkových tvrzení, za jaké období ušlý zisk z nesprávných úředních postupů nárokuje, což soudu na základě výzvy nesdělila, vycházel soud I. stupně z obecných tvrzení uvedených v žalobě, kde žalobkyně vymezila, že „vedený stav“ (myšleno ušlý zisk) trval od data vydání nezákonného rozhodnutí žalované do data vydání zrušujícího Rozsudku NSS, to je od 13. 11. 2012 do 27. 7. 2017. V kontextu s tím je zřejmé, že žalobkyně se o tom, kdo za škodu odpovídá, dozvěděla u nesprávného úředního postupu dne 12. 6. 2012, respektive dne 30. 8. 2017 a o vzniku škody nejpozději dne 27. 7. 2017. Obecná tříletá promlčecí lhůta počala běžet nejpozději dne 30. 8. 2017 a po připočtení doby, kdy byl nárok předběžně projednáván u žalované po dobu 81 dnů, tak měla být žaloba podána nejpozději dne 19. 11. 2020. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána až v lednu 2021, jsou i tyto nároky promlčeny.
17. V této souvislosti soud I. stupně dále uvedl, že jednotlivé nároky na náhradu škody z titulu nesprávných úředních postupů byly obtížně rozklíčovatelné, neboť ani přes výzvu a poučení soudu I. stupně žalobkyně nevymezila, jakou částku (škodu) nárokuje z nesprávného úředního postupu 1 a jakou částku z nesprávného úředního postupu 2, když uvedla pouze jedinou částku vztahující se k oběma nesprávným úředním postupům. Připomněl, že v případě škody v podobě vynaložených nákladů na právní zastoupení a nákladů na Znalecký posudek 1 vzniklých v souvislosti s nesprávnými úředními postupy nebyly tyto nároky ani předběžně u žalované uplatněny.
18. V souvislosti s tím soud I. stupně i dodal, že i přes poučení podle § 118a odst. 1 o. s. ř. zůstala tvrzení žalobkyně stran vzniku škody a příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím či nesprávnými úředními postupy a vznikem škody obecná. Žalobkyně ani přes poučení nespécifikovala, jaká konkrétní škoda jí tím kterým konkrétním odpovědnostním titulem vznikla, v čem spatřuje příčinnou souvislost mezi vznikem (konkrétní) škody a (konkrétním) odpovědnostním titulem a v čem konkrétně ušlý zisk spočívá. Žalobkyně rovněž neuvedla, za jaké období škodu v podobě ušlého zisku v souvislosti s tím kterým odpovědnostním titulem

požaduje. Žalobkyně nevyčíslila škodu v souvislosti s jednotlivými nesprávnými úředními postupy a neuvedla, jaká konkrétní výše škody jí vznikla tím kterým nesprávným úředním postupem. V této rovině zůstala tvrzení žalobkyně nadále obecná a nekonkrétní. Pokud žalobkyně odkazovala stran určitých tvrzení na znalecké posudky, soud I. stupně uvedl, že není jeho úlohou, aby si z „listinného důkazu“ vybíral skutečnosti, které se mu pro jeho rozhodnutí „mají hodit“ nebo které považuje za podstatné. Pokud žalobkyně odkazovala na Znalecký posudek 2, který měl doplňovat její tvrzení (kromě Znaleckého posudku 1), tento soudu ani nepředložila.

19. Soud I. stupně připomněl, že je zbytečné zabývat se výší škody, když není zřejmé, zda základ nároku je důvodný. Jestliže znalec 1 ve Znaleckém posudku 1 dával do souvislosti vznik škody s nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím, nemůže tento důkaz sloužit k prokázání výše škody, kterou žalobkyně tvrdí. Soud proto dodal, že žalobkyně ani neunesla břemeno tvrzení, ač byla o této své povinnosti náležitě poučena podle § 118a odst. 1 o. s. ř.
20. Soud I. stupně se zabýval i tím, zda žalobkyní tvrzené nesprávné úřední postupy byly skutečně nesprávné. Soud I. stupně dospěl k závěru, že tomu tak není.
21. Pokud jde o NÚP 1 - informování žalovanou o podání trestního oznámení na žalobkyni dne 12. 6. 2012, byla tato skutečnost projednávána na jednání žalované dne 12. 6. 2012, avšak tato informace se již neobjevila v tiskové zprávě žalované ze dne 12. 6. 2012, která byla zveřejněna na webu žalované. Tudíž tato informace se nedostala veřejnosti a nemohla žalobkyni nijak poškodit. I kdyby však byla tato informace na webu žalované zveřejněna, nejednalo by se o nesprávný úřední postup, neboť by nebyl sto zasáhnout do dobré pověsti žalobkyně a tím do poklesu jejích příjmů, neboť žalovaná by tak informovala o své činnosti, což jí ukládá zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (konkrétně § 5 písm. r)), a jednak by se jednalo o zpravu pravdivou, neboť žalovaná na žalobkyni trestní oznámení v souvislosti s odvysílanou reklamou podala.
22. Obdobně je tomu i u NÚP 2 - zveřejnění tiskové zprávy žalované ze dne 30. 8. 2017. I v tomto případě žalovaná plnila svou zákonnou povinnost informovat veřejnost o své činnosti. V tiskové zprávě žalovaná pravdivě informovala o výsledku správního řízení a vyjádřila částečný nesouhlas a polemiku s Rozsudkem NSS. Ani v tomto případě postup žalované nemohl jít k tíži žalobkyně a způsobit jí újmu na její pověsti nebo jménu, neboť polemika a kritika se týkala výhradně soudního rozhodnutí a obsahově nebyla zaměřena proti osobě žalobkyně, nebyla nijak zavádějící ani nevycházela z nepravdivých skutečností.
23. Soud I. stupně zde i podotkl, že je třeba rozlišovat tvrzená fakta a hodnotící soudy. Požadavku na prokázání pravdivosti (správnosti) hodnotících soudů nelze z principu vyhovět, přičemž takový požadavek by byl porušením svobody názoru (čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a v této souvislosti odkázal i na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 30 Cdo 3263/2006). Hodnotící soud žalované použitý v rámci kritiky soudního rozhodnutí nijak nevybočil ze zásad slušného chování a měl pravdivý základ. Ani z tohoto důvodu se o nesprávný úřední postup nemohlo jednat.
24. Závěrem soud I. stupně shrnul, že žalobu zamítl pro promlčení nároku, pro neunesení břemene tvrzení a pro neexistenci odpovědnostního titulu v podobě tvrzených nesprávných úředních postupů.
25. Podle výsledků řízení uložil žalobkyni povinnost k náhradě nákladů řízení žalované (§ 142 odst. 1 občanského soudního řádu).
26. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolání oba účastníci.
27. Žalobkyně podala odvolání proti výrokům II. a III. rozsudku soudu I. stupně (jak upřesnila u odvolacího jednání). Předně poukázala na to, že podáním ze dne 7. 4. 2021 vzala částečně zpět

žalobu a upravila petit žaloby tak, že požadovala na náhradě škody částku ve výši 47 599 140 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 8. 4. 2021 do zaplacení a náhradu nákladů řízení. Soud I. stupně měl proto zastavit řízení v části převyšující nárok ve výši 47 599 140 Kč s příslušenstvím z této částky i s k tomu příslušejícím zákonným úrokem z prodlení od 8. 4. 2021 do zaplacení.

28. Žalobkyně nesouhlasila s posouzením promlčení uplatněných nároků. Není možné přijmout závěry soudu I. stupně, že dnem doručení stanoviska ze dne 13. 10. 2020, to je dnem 15. 10. 2020, bylo skončeno předběžné projednání nároku, když sama žalovaná vyzvala žalobkyni k doplnění konkrétních dokladů, listin a důkazů, jakož i k doplnění metodiky výpočtu k jednotlivým nárokům. Předběžné projednání nároku nebylo skončeno ke dni 15. 10. 2020 a běželo i nadále po dobu šesti měsíců od 27. 7. 2020 do 27. 1. 2021. Žalobkyně podala žalobu dne 27. 1. 2021 (nikoli 29. 1. 2021, jak chybně uvádí soud I. stupně), tedy včas, a proto nemohou být nároky žalobkyně promlčeny.
29. Žalobkyně v návaznosti na výzvu soudu I. stupně k doplnění skutkových tvrzení zadala Znalci 2 vypracování (dalšího) Znaleckého posudku 2, který by v návaznosti na Znalecký posudek 1 zpracoval požadavky soudu I. stupně a tento posudek ze dne 7. 2. 2022 doručil soudu I. stupně dne 9. 2. 2022. Znalec 2 ve Znaleckém posudku 2 učinil závěry, že zákaz určitých forem reklamy vedl k omezení propagace produktu Allivictus a že bez kontinuální propagace dochází ke snížení tržeb. Zveřejnění negativních informací o žalobkyni snižuje důvěru spotřebitele v žalobkyni a tím snižuje i tržby z prodeje produktů. Jestliže soud I. stupně dovozuje, že nelze odkazovat na znalecký posudek, pak takový názor není v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu, který v rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 3536/2018 zaujal opačný výklad. Znalci ve znaleckých posudcích konkrétně specifikovali výši škody z titulu nezákonného rozhodnutí i z titulu nesprávného úředního postupu a škodu vymezili, popsali a určili její výši. Obdobně tak učinili i v souvislosti s nárokem na náhradu škody za vypracovaný Znalecký posudek 1 a náklady právního zastoupení. Žalobkyně měla důvodně za to, že splnila výzvu soudu I. stupně z ústního jednání, a to zejména s ohledem na doručení Znaleckého posudku 2. Přesto soud I. stupně při jednání dne 27. 7. 2022 žalobkyni překvapivě sdělil, že neunesla břemeno tvrzení, aniž by vysvětlil, jak k tomuto názoru dospěl.
30. Soudu I. stupně vytýkala, že neprovedl potřebné důkazy, aby mohl posoudit, zda tvrzený postup žalované představuje odpovědnostní titul z hlediska nesprávného úředního postupu.
31. Žalobkyně namítala i nesprávné rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, když žalované neměly být přiznány náklady právního zastoupení, neboť v tomto směru nešlo o účelně vynaložené náklady.
32. Žalobkyně i dodala, že nahlédnutím do spisu zjistila, že znění protokolu neodpovídá průběhu ústního jednání konaného dne 27. 7. 2022 a kopie zvukového záznamu z jednání jí nebyla poskytnuta, neboť nahrávka byla údajně předsedkyní senátu smazána. Písemný protokol z jednání neobsahuje pasáž, kde soud I. stupně sdělil podstatný obsah Znaleckého posudku 2. Řízení před soudem I. stupně je tak postiženo jinou vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.
33. V doplnění odvolání pak žalobkyně uvedla, že zmatečné vedení spisu a zmatečné vkládání, respektive nevkládání dokumentů do spisu mělo s vysokou pravděpodobností vliv na chybné rozhodnutí soudu I. stupně, když se soud I. stupně zjevně neseznámil se všemi tvrzeními žalobkyně a se všemi žalobkyni doručenými návrhy.
34. Žalovaná podala odvolání proti nákladovému výroku III. rozsudku soudu I. stupně. Namítala, že žalované měly být přiznány náklady řízení ve vyšším rozsahu, než se stalo, a polemizovala se závěry soudu I. stupně ohledně neúčelnosti jednotlivých úkonů, za které nebyla náhrada nákladů

řízení soudem I. stupně přiznána. Navrhla, aby byl rozsudek soudu I. stupně v nákladovém výroku III. zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení, případně aby byl v tomto výroku rozsudek soudu I. stupně změněn tak, že žalované budou přiznány náklady řízení v rozsahu uplatněném žalovanou.

35. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalované uvedla, že žalované nepřísluší náhrada nákladů řízení za zastoupení advokátem, neboť tyto náklady nejsou vynaloženy účelně, když žalovaná má rovněž právní oddělení, jehož zaměstnanci mohli a měli žalovanou ve sporu zastupovat.
36. Žalovaná ve vyjádření k odvolání žalobkyně souhlasila se závěry soudu I. stupně o promlčení nároku žalobkyně. Žalovanou bylo žalobkyni zasláno konečné vyjádření k předběžnému uplatnění nároku ze dne 13. 10. 2020, které bylo doručeno dne 15. 10. 2020. V tomto vyjádření žalovaná uplatněný nárok v plném rozsahu odmítla, respektive jej neuznala. Tímto sdělením bylo předběžné projednání skončeno a den 16. 10. 2020 byl posledním dnem k včasnému uplatnění nároku žalobkyně u soudu. Tyto závěry jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu, například rozhodnutím ze dne 23. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1728/2011. Za správné považovala, že soud I. stupně přiznal žalované náklady řízení za právní zastoupení. Poukazovala na to, že žalovaná nemá čisté právní oddělení a že samotný Organizační řád Úřadu Rady předpokládá využití právních služeb externího právního zástupce (advokáta).
37. Odvolací soud přezkoumal z podnětu odvolání účastníků rozsudek soudu I. stupně v mezích podaných odvolání (t. j. ve výrocích II. a III.) včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 věta první, § 212a odst. 1, 3, 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „o. s. ř.“).
38. Při odvolacím jednání žalobkyně v souvislosti s tím, že nárokovaná jistina (po částečném zpětvzetí žaloby) představuje částku 47 599 140 Kč, kdežto součet jistin jednotlivých dílčích nároků specifikovaných žalobkyní, kterými se soud I. stupně zabýval při vyhlášení svého rozsudku (jak plyne z jeho odůvodnění), představuje částku 47 648 935,40 Kč (23 436 000 Kč + 90 421,68 Kč + 87 500 Kč jako nároky z NÚP 1 a NÚP 2 + 23 436 000 Kč + 511 513,72 Kč + 87 500 Kč jako nároky z nezákonného rozhodnutí), tedy částku o 49 795,40 Kč vyšší, žalobkyně k dotazu odvolacího soudu u odvolacího jednání vyjasnila svůj žalobní požadavek tak, že u nároku na náhradu škody za vynaložené náklady v souvislosti s nesprávnými úředními postupy 1 a 2 požaduje jen 40 626,28 Kč (s příslušenstvím z této částky), nikoli 90 421,68 Kč (tedy částku o 49 795,40 Kč nižší).
39. Žalobkyně dále uvedla, že hodlala v rámci částečného zpětvzetí žaloby před soudem I. stupně vzít zpět žalobu i ohledně příslušenství z částky 151 900 860 Kč, byť to výslovně neuvedla. Za situace, kdy žalobkyně sdělila, že žalobu bere zpět i v této části a žalovaná s tímto zpětvzetím souhlasila, odvolací soud postupoval podle § 222a odst. 1 o. s. ř. a rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku II. o věci samé v části ohledně příslušenství z částky 151 900 860 Kč zrušil a v tomto rozsahu řízení zastavil.
40. Podle ustálené judikatury je nárok na náhradu škody podle čl. 36 odst. 3 Listiny ústavně zaručeným základním právem [viz např. nálezy ze dne 30. 4. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 18/01 (N 53/26 SbNU 73; 234/2002 Sb.) a ze dne 19. 4. 2016 sp. zn. IV. ÚS 3163/15 (N 69/81 SbNU 233), bod 10. odůvodnění]. V souladu s čl. 36 odst. 4 Listiny upravuje podrobnosti a podmínky pro uplatnění tohoto základního práva Zákon (o odpovědnosti státu za škodu).
41. Předmětem řízení v projednávané věci jsou (díleč) nároky žalobkyně na náhradu škody z objektivní odpovědnosti žalovaného státu za škodu podle Zákona (§ 1 odst. 1 a § 2 Zákona).

42. Odpovědnost státu za škodu je dána, jsou-li splněny předpoklady této odpovědnosti spočívající v: a) nezákonném rozhodnutí nebo nesprávném úředním postupu, b) vzniku škody, c) příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a vznikem škody (§ 5, § 7 a násl., § 13 Zákona).
43. Podle § 26 Zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem [podle okamžiku, kdy došlo k vydání nezákonného rozhodnutí nebo k nesprávnému úřednímu postupu se pro danou věc míní občanským zákoníkem buď zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále též jen „obč. zák.“), nebo zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, účinný od 1. 1. 2014, dále i jen „o. z.“ - ustanovení § 3079 odst. 1 o. z.].
44. Podle § 32 odst. 1 Zákona se nárok na náhradu škody podle tohoto zákona promlčí za 3 roky ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Je-li podmínkou pro uplatnění práva na náhradu škody zrušení rozhodnutí, běží promlčecí doba ode dne doručení (oznámení) zrušovacího rozhodnutí. Podle odst. 2 nejpozději se nárok promlčí za 10 let ode dne, kdy poškozenému bylo doručeno (oznámeno) nezákonné rozhodnutí, kterým byla způsobena škoda, to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.
45. Podle § 35 odst. 1 zákona promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu šesti měsíců.
46. Smyslem promlčení je motivovat věřitele ke včasnému uplatnění jeho práva. Subjektivní promlčecí lhůta (doba) je zde tříletá a počne běžet ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o tom, že došlo k újmě na jeho majetku a o tom, kdo za ni odpovídá. V případě škody způsobené nezákonným rozhodnutím modifikuje věta druhá odst. 1 § 32 Zákona počátek běhu promlčecí lhůty tak, že namísto dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá, začne promlčecí lhůta svůj běh dnem, kdy bylo poškozenému doručeno (oznámeno) zrušovací rozhodnutí, respektive kdy nabylo právní moci (k tomu i usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1769/2017). Jestliže se však poškozený dozví o vzniku škody později, řídí se běh promlčecí lhůty podle § 32 odst. 1 věta první, nikoli věty druhé Zákona (k tomu i rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1029/2008). Poškozený se dozví o škodě tehdy, když zjistí skutkové okolnosti, z nichž lze dovodit vznik škody a orientačně (přibližně) i její rozsah (tak, aby bylo možné určit přibližně výši škody v penězích), a není třeba, aby znal rozsah (výši) škody přesně. Znalost poškozeného o osobě škůdce se váže k okamžiku, kdy obdržel informaci, na jejímž základě si může učinit úsudek, která konkrétní osoba je za škodu odpovědná (rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1510/2019, ze dne 28. 5. 2020). Objektivní promlčecí lhůta u náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím je desetiletá a počíná běžet od doručení nezákonného rozhodnutí poškozenému. Uplyne-li marně jedna z těchto lhůt, je nárok promlčen a nelze jej oprávněnému soudně přiznat.
47. Žalobkyně se jednak domáhala nároků na náhradu škody, která jí měla být způsobena nezákonným Rozhodnutím Rady, které bylo zrušeno Rozsudkem NSS, a jednak nároků na náhradu škody způsobené nesprávnými úředními postupy 1 a 2. V rámci odpovědnostních titulů žalobkyně uplatňovala dílčí nároky na náhradu ušlého zisku, nákladů právního zastoupení a nákladů na Znalecký posudek 1.
48. Obecně platí, že škoda v podobě ušlého zisku musí být vymezena s ohledem na individualizaci (nezaměnitelnost) předmětu řízení nejen tvrzením o nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo důvodné očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí, pokud by nedošlo ke škodní události, a o výši škody, ale i obdobím, za které škoda v podobě ušlého zisku vznikla (nejde-li o jednorázový ušlý zisk).
49. V projednávané věci žalobkyně v souvislosti s náhradou škody v podobě (nikoli jednorázového) ušlého zisku, jak za nezákonné rozhodnutí, tak za nesprávné úřední postupy, odkazovala ohledně

vzniku škody na údaje ze Znaleckého posudku 2. Soud I. stupně v této souvislosti zdůraznil, že takový postup není možný.

50. Nejvyšší soud ovšem v rozsudku ze dne 25. 6. 2020, sp. zn. 25 Cdo 3536/2018 konstatoval, že, jestliže žalující ke svým tvrzením o vzniku majetkové újmy poukázal na znalecký posudek, v němž jsou uvedeny základní skutečnosti, nelze vycházet z toho, že by žalující nesplnil povinnost tvrzení (§ 101 odst. 1 písm. a) o. s. ř.); bez ohledu na to, že by mělo jít o výjimku ze zásady, že vylíčení rozhodujících skutečností má obsahovat samotná žaloba, a že jako výjimka by měla být aplikována restriktivně.
51. V projednávané věci se ze Znaleckého posudku 2, na který žalobkyně odkazovala v souvislosti s uplatňovanými nároky na náhradu škody v podobě ušlého zisku, podávají základní skutečnosti, jak z hlediska výše škody, tak i z hlediska období (od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2030), za které je ušlý zisk požadován (k tomu i bod 1.1, bod 4.2 Znaleckého posudku 2). Nelze proto v tomto směru hovořit o neunesení „břemene tvrzení“, jak činí soud I. stupně.
52. Se soudem I. stupně lze souhlasit v tom, že žalobkyně ani přes poučení nerozlišila, jakou škodu požaduje z toho kterého tvrzeného nesprávného úředního postupu. Neurčitost tvrzení o tom, jakého konkrétního plnění se žalobkyně domáhá z jednotlivých jí tvrzených nesprávných úředních postupů, ale neznamená neunesení „břemene tvrzení“, nýbrž jde (obecně) o vadu žaloby spočívající v neurčitém vymezení předmětu řízení, který by byl dostatečně individualizován tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným předmětem řízení. V takovémto případě uvedená vada žaloby (obecně) brání jejímu věcnému projednání (§ 43, § 79 odst. 1 o. s. ř.).
53. I když uvedená vada (její neodstranění) obecně brání věcnému projednání žaloby, lze žalobu v dané věci z hlediska odpovědnosti žalované za škodu způsobenou tvrzenými nesprávnými úředními postupy 1 a 2 věcně vyřídit zejména v zájmu ekonomie a rychlosti řízení bez přepjatého procesního formalismu.
54. Odvolací soud totiž souhlasí s posouzením soudu I. stupně, že žalobkyní tvrzené úřední postupy (NÚP 1, NÚP 2) nelze považovat za nesprávné (a v tomto směru je zde možné pro stručnost i odkázat na odůvodnění rozsudku soudu I. stupně).
55. Výkon státní moci ve smyslu § 1 odst. 1 Zákona může spočívat i v tom, že stát (jeho organizační složka) informuje o své činnosti (k tomu rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 5848/2016), což představuje úřední postup, který, pokud je nesprávný, může vést i k odpovědnosti státu za tím způsobenou újmu.
56. Žalovaná je ze zákona povinna informovat o své činnosti, když podle § 5 odst. 1 písm. r) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zveřejňuje usnesení Rady, výroční zprávu Rady, zápisy z jednání Rady, nebrání-li tomu zvláštní právní předpisy, a případně další informace způsobem umožňujícím dálkový přístup
57. Podání trestního oznámení nemůže být považováno za nesprávný úřední postup. Trestní oznámení může podat kdokoli v případě, má-li podezření, že určitým skutkem došlo ke spáchání trestného činu (respektive, že došlo k jednání, které nese znaky trestného činu). Jestliže žalovaná měla (důvodně) podezření na trestněprávní (znaky) jednání žalobkyně (jak jej popsala), nelze žalované vytýkat, že podala podnět orgánům činným v trestním řízení k prošetření. Žalobkyní tvrzené zveřejnění trestního oznámení ani nebylo doloženo. I kdyby žalovaná veřejně informovala o podání trestního oznámení (o této své činnosti), postupovala by i tak v souladu s informační povinností o její činnosti, která je jí uložena zákonem.
58. Ani uveřejnění tiskové zprávy z 30. 8. 2017 nelze považovat za úřední postup, který by byl nesprávný. Žalovaná v uvedené tiskové zprávě (ze svého pohledu) polemizovala s Rozsudkem

NSS a vyjadřovala se k němu v souvislosti s dřívějšími soudními rozhodnutími v obdobných věcech. Jednalo se o hodnotící soud žalované, který nijak nevybočil ze zásad slušného chování a kterým nedošlo k hanobení nebo zneuctění žalobkyně.

59. Protože ani jeden z žalobkyní vytykánych úředních postupů (NÚP 1 ani NÚP 2) nemá povahu nesprávného úředního postupu, není splněn jeden ze základních předpokladů odpovědnosti žalované za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem – existence odpovědnostního titulu, což (bez ohledu na jiné okolnosti a skutečnosti – např. /ne/důvodnost námitky promlčení) k zamítnutí žaloby ohledně nároků žalobkyně na náhradu škody z titulu nesprávných úředních postupů (k individualizaci a nezaměnitelnosti skutku a předmětu řízení do budoucna pro případ opětovného uplatnění projednávaných nároků zde postačuje, že žalobkyní vytykané úřední postupy /NÚP 1 a NÚP 2/ nemají povahu nesprávných úředních postupů a nepojí se s nimi /žádáné/ nároky z objektivní odpovědnosti státu za /majetkovou/ škodu podle Zákona). Žaloba v části žalobkyní uplatněných nároků na náhradu škody z tvrzených nesprávných úředních postupů 1 a 2 (již jen) proto nemůže být opodstatněná.
60. Z tohoto důvodu dal proto odvolací soud přednost věcnému vyřízení žaloby v části nároků žalobkyně z titulu nesprávných úředních postupů 1 a 2 před neekonomickým, zdlouhavým a procesně formalistickým zrušením rozsudku soudu I. stupně v této části pro vady řízení (a vrácení věci tomuto soudu za účelem postupu podle § 43 odst. 2 o. s. ř.).
61. Pokud jde o nároky žalobkyně z titulu nezákonného Rozhodnutí Rady, žalobkyně dostatečně určitě tvrdí i s odkazem na Znalecký posudek 2, že jí vnikla škoda v podobě ušlého výdělků za dobu od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2030 ve výši 23 436 000 Kč, když se v důsledku nezákonného Rozhodnutí Rady snížil prodej produktu (nebyť škodního jednání, nedošlo by k poklesu tržeb), v podobě nákladů zastoupení v souvislosti s uvedeným nezákonným rozhodnutím vynaložených za dobu od 13. 8. 2012 do 31. 5. 2017 ve výši 511 513,72 Kč a v podobě nákladů na Znalecký posudek 1 ve výši 87 500 Kč (zpracovaný k vyčíslení ušlého zisku).
62. Vzhledem k tomu, že žalobkyní uplatněný dílčí nárok na náhradu škody v podobě ušlého zisku z nezákonného Rozhodnutí Rady čítá období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2030, nemůže obstát závěr soudu I. stupně, že celý uplatněný dílčí nárok na náhradu tohoto ušlého zisku by byl (zcela) promlčen, když počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty závisí i na době, kdy se poškozený dozvěděl o škodě – ušlém zisku (o osobě škůdce má žalobkyně vědomost od roku 2011). O škodě v podobě ušlého zisku za ztrátu tržeb při prodeji produktu v důsledku nezákonného Rozhodnutí Rady se žalobkyně (po doručení Rozsudku NSS) dozvídá (zřejmě) postupně (po té, co se prvotně dozvěděla, že jí v důsledku nezákonného rozhodnutí zisk uchází), což soud I. stupně nijak neodlišil v důsledku svého nesprávného názoru, že subjektivní promlčecí lhůta běží (jen) od doručení zrušovacího Rozsudku NSS, tj. od 27. 7. 2017. Pro ušlý zisk, o kterém se žalobkyně dozvěděla později, se počátek běhu promlčecí lhůty posunuje. Z tohoto pohledu je (paušální) posouzení námitky promlčení soudem I. stupně neúplné a tudíž nesprávné.
63. Naproti tomu u dílčího nároku na náhradu škody za vynaložené náklady na právní zastoupení v souvislosti s nezákonným Rozhodnutím Rady závěr o promlčení tohoto nároku ob stojí. Žalobkyně se o vzniku této tvrzené škody dozvěděla nejpozději ke dni 31. 5. 2017, kdy byl podle jejích tvrzení poskytnut poslední úkon právní služby v souvislosti s nezákonným Rozhodnutím Rady (viz bod 4.1 Znaleckého posudku 2). Třiletá subjektivní promlčecí doba začala běžet doručením Rozsudku NSS žalobkyně od 27. 7. 2017. Protože v rámci předběžného projednání nároku nebyly uplatněny nároky na náhradu škody za vynaložené náklady zastoupení na zrušení nezákonného Rozhodnutí Rady, nemohlo zde dojít k přerušení běhu promlčecí lhůty, a proto byl tento nárok promlčen ke dni 27. 7. 2020 (před podáním žaloby).

64. Jinak je tomu u nároku na náhradu nákladů za Znalecký posudek 1 souvisejících s nárokem z nezákonného rozhodnutí. Zde se žalobkyně dozvěděla o škodě až v souvislosti s vypracováním tohoto posudku, což bylo v roce 2020, a tříletá subjektivní promlčecí lhůta tak ke dni podání žaloby v roce 2021 nemohla marně uplynout. Důvodnost tohoto nároku (pak) závisí na důvodnosti nároku na náhradu ušlého zisku z nezákonného Rozhodnutí Rady, což nebylo soudem I. stupně vzhledem k jiným důvodům zamítnutí žaloby posuzováno.
65. Rozhodnutí o dílčích nárocích na náhradu nákladů právního zastoupení a nákladů na Znalecký posudek 1 nebrání, že nebyly uplatněny v žádosti o předběžné projednání u Rady (§ 14 Zákona). Od požadavku předběžného projednání nároku u příslušného úřadu (§ 6 Zákona) lze výjimečně upustit tam, kde by zrušení soudního rozhodnutí pouze z tohoto důvodu a trvání na postupu podle § 104 odst. 2 o. s. ř. postrádalo rozumný smysl, nemohlo by naplnit účel sledovaný zákonem, bylo by zcela formální a odporovalo by zásadám rychlosti a hospodárnosti soudního řízení (k tomu rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2010, sp. zn. 25 Cdo 737/2008), což je I tento případ, když žalovaná uvedené nároky neuznává.
66. Zbývá dodat, že v projednávané věci není dána překážka věci zahájené, případně rozhoduté, neboť v řízení vedeném mezi týmiž účastníky u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 22 C 17/2018 byly uplatněny nároky sice také z titulu nezákonného Rozhodnutí Rady a nesprávných úředních postupů 1 a 2, avšak ohledně nemajetkové újmy, kdežto v projednávané věci jsou uplatňovány nároky na náhradu škody - majetkové újmy.
67. Odvolací soud proto z těchto důvodů rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku II. o věci samé ohledně částky 24 075 640 Kč (23 436 000 Kč + 40 626,28 Kč + 87 500 Kč jako nároky z NÚP 1 a NÚP 2 + 511 513,72 Kč jako nárok na náhradu nákladů zastoupení v souvislosti s nezákonným Rozhodnutím Rady) s příslušenstvím z této částky potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný a ohledně částky 23 523 500 Kč (23 436 000 Kč + 87 500 Kč ušlý zisk a náklady za Znalecký posudek 1 z nezákonného Rozhodnutí Rady) s příslušenstvím z této částky a v nákladovém výroku III. zrušil podle § 219a odst. 1 písm. a), odst. 2 o. s. ř. a podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. věc v tomto rozsahu vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
68. V dalším řízení se soud I. stupně bude zabývat nároky žalobkyně na náhradu škody za ušlý zisk a za náklady na Znalecký posudek 1 z nezákonného Rozhodnutí Rady. Bude vycházet z toho, že povinnost tvrzení ohledně existence předpokladů odpovědnosti žalované za (tuto) škodu žalobkyně (v základních rysech) splnila. Znovu se bude zabývat námitkou promlčení nároku žalobkyně na náhradu ušlého zisku, který měl (má) podle žalobních tvrzení vznikat za období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2030. Dojde-li k závěru, že je nárok na náhradu ušlého zisku (zčásti – za určité období) promlčen, neobejde se v této souvislosti patrně bez součinnosti se žalobkyní, případně znalcem, aby byl zřejmý rozsah ušlého zisku, který by byl případně promlčen. Odvolací soud v této souvislosti (předběžně) souhlasí s posouzením soudu I. stupně, že dopis žalované ze dne 13. 10. 2020 má povahu konečného stanoviska žalované k uplatněnému nároku žalobkyně. Z obsahu uvedené listiny je zřejmé, že žalovaná uzavřela předběžné projednání nároku tím, že nárok považuje za nedůvodný a neprokázaný. Pokud žalovaná v dopise i vyzývala žalobkyni k případnému doplnění podkladů, pak to nic nemění na závěrečném stanovisku o nedůvodnosti uplatněného nároku (i z důvodu jeho neprokázání). Případné pozdější doplnění podkladů ze strany žalobkyně, k němuž ostatně žalobkyně ani nepřistoupila, by mohlo mít vliv jen na případné následné mimosoudní nebo smírné řešení věci. Na druhou stranu nelze přehlédnout, že žaloba nemůže být úspěšná z hlediska nároku na náhradu ušlého zisku do budoucna – v rozsahu, ve kterém tvrzený ušlý zisk ke dni rozhodnutí soudu ještě ani nevznikl (např. za rok 2030); i zde se soud I. stupně neobejde patrně bez součinnosti se žalobkyní, případně znalcem, aby byl zřejmý rozsah ušlého zisku, který ještě nevznikl. Opodstatněnost nároku na náhradu škody za náklady Znaleckého posudku 1, který sloužil k vyčíslení ušlého zisku (a který sám nemůže být promlčen),

je odvislá od existence (základu) nároku na náhradu ušlého zisku (bez ohledu na jeho případné částečné promlčení). V novém konečném rozhodnutí rozhodne soud I. stupně i o náhradě nákladů tohoto odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o. s. ř.), přičemž se vypořádá i s námitkami žalobkyně o neúčelnosti nákladů žalované na zastoupení advokátem, případně účelnosti jednotlivých úkonů advokáta žalované.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku, s výjimkou zrušující části výroku, **lze** do dvou měsíců od jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně; přípustnost dovolání je oprávněně posoudit dovolací soud.

Praha 25. ledna 2023

JUDr. Aleš Šťastný v. r.
předseda senátu